

ZOLTAY LÍVIA

Közöny, avagy optimizmus mindenekfelett

A: – Olyan emberek társaságát keresem, akik elismernek.

B: – Én olyanokét, akiktől jó energiákat kapok.

A: – Nekem a korrektség a fontos, nem a jó energiák.

B: – Nekem a pozitív hozzáállás, mindig, minden esetben. Nem szeretem a panaszkodást.

A: – Tegnap meghalt az apám.

B: – Milyen szépek a virágaim az ablakban!

A: – Csak pár lépést kellett volna megtenned a kávézóig, ahova a múltkor hívtalak, mert abban a házban van, ahol laksz.

B: – Nem éreztem szükségét, hogy lemenjek.

A: – Meglehetősen közönyös vagy.

B: – Miből gondold, hogy közönyös vagyok? Nem vagy benne az életemben már egy ideje, szóval nem tudhatod.

A: – Velem szemben vagy közönyös, erre gondoltam.

B: – Nem vagy benne az életemben már egy ideje, szóval nem tudhatod.

A: – Problémás lesz a hagyatéki ügy.

B: – Milyen aranyosak a madarak ott, azon a fán!

A: – Dolmányos varjak gyülekeznek a kapualjban.

B: – Szeretek főzni a családomnak.

A: – Sokszor érzem, hogy magányos vagyok, ugyanakkor kedvelem az egyedüllétet.

B: – Szeretem a pozitív barátaimat.

A: – Gyakran igazságtalanok velem az emberek.

B: – Zongorázni tanít a nagybátyám, és nagyon élvezem.

A: – Szorgalmasan végzem a gyógytornát a gerincműtétem óta, már nem fáj a derekam sem.

B: – Sokan élnek ennél jóval komolyabb problémákkal, hidd el nekem.

A: – Elvesztettem a lelkesedésemet minden iránt.

B: – Kifogyhatatlan a lelkesedésem minden iránt.

A: – A testvérem lelkileg egyre rosszabb állapotban van.

B: – Megoldod majd ezt is.

A: – Nem könnyű egyedülálló anyaként gyereket nevelni.

B: – Megoldod majd ezt is. Igaz is, nem értem, hogy tudtok abban a kicsike lakásban élni.

A feláll a régi, belvárosi ház előtti padról, és elindul haza. Egy szarka a vállára száll, de ezt B nem látja, mert utána sem néz. Megkönnyebbül, hogy végre megszabadult ettől a negatív embertől. Nagyokat szippant a szmogos levegőből, a telefonján rápillant a közösségi oldalakra, ahol intenzíven jelen van, majd gyengéden férjuramra gondol, no és a hitelre, amit vele fizettet, amíg az a szegény pára bele nem rokkan.

Mámorosan állapítja meg, milyen csodálatos, hogy ő mindig ennyire pozitív, hogy körülötte mindig minden rendben van. Milyen különleges ember is ő, aki nem hagyja, hogy akár csak egyetlen energiavámpír is megmérgezze őt vagy a családját a borúlátásával, a szürkeségével, a pesszimizmusával.

Hogy az illető, akivel az imént beszélgett, a legjobb barátja volt hosszú évekip? Kít érdekel? Hogy érzékelhetően komoly bajban van, gondok és nehézségek gyötrik, és talán nem akart mást, csak hogy meghallgassák, és valamennyire meg is értsék? Mit számít? Éljen az optimizmus! Hurrá! Éljenek a pozitív energiák, mindenekfelett!

Budapest, 2021. július

NÉVJEGY

ZOLTAY LÍVIA (1974) Budapesten született, jelenleg is ott él, jogászként dolgozik. Eddig az alábbi folyóiratokban, irodalmi lapokban jelentek meg írásai: Apokrif, A Vörös Postakocsi, Helikon, Kis Lant, Napút, Szabadság, Új Nautilus, Várad, Palócföld, Irodalmi Jelen.